

MT 22, 34- 40

^{22,34} Když se farizeové doslechli, že (Ježíš) umlčel saduceje, shromáždili se ^{22,35} a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých a zeptal se: ^{22,36} „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ ^{22,37} Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ ^{22,38} To je největší a první přikázání. ^{22,39} Druhé je podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' ^{22,40} Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

REFLEXE

21. června 1591 zemřel v Říme dvaceti tříletý jezuita, sv. Alois Gonzaga, rok před kněžským svěcením. Za šest let poté byl r. 1605 blahořečen. Žil v době trochu připomínající tu naši. Nešířil se virus Kovidu, ale mnohem nebezpečnější nákaza - mor. Někteří uvádějí tyfus. Jezuité se zapojili do služby nemocným. Alois sloužil v nemocnici. Nakazil se tehdy, když na ulici uviděl těžce postiženou opuštěnou osobu, kterou odnesl do nemocnice.

Přáním jeho otce, hraběte Ferdinanda Gonzagy bylo, aby jeho prvorozený syn vedl dynastii. Byl vychován na florentské dvoře Medicejských, později v Mantově spolu s budoucími vládci Evropy. Přesto se ve svých desíti letech zasvětil Panně Marii. Vnímal stále více své povolání po život ve stálé modlitbě a následovat Krista v chudobě. Jeho rozhodnutí jít touto cestou nebylo jednoduché pro něho a už vůbec ne pro jeho rodinu. V sedmnácti letech se zřekl dědických práv prvorozeného i celého dědictví a vstoupil v Římě k jezuitům.

Žil v době reformy Církve. Byl ovlivněn osobnostmi, jako byly sv. Karel Boromejský, milánský kardinál, který mu ve dvanácti letech podával první svaté přijímání a u jezuitů ho v době jeho nemoci opatroval sv. Robert Belarmin.

Z Aloisových myšlenek nám zůstal dopis jeho matce krátce před smrtí. Jak hluboké bylo jeho spojení s Ježíšem v modlitbě si můžeme domyslet, když píše: „*Svěřím Vám také, jasná paní, že když rozjímám o Boží dobrotě, moři bez dna a bez břehů, moje mysl je uchvácená.*“ Dnes jsou mezi mladými populární modlitby chval, sv. Alois o nich psal o těch nebeských své matce toto: „*Svolávám na Vás, má jasná paní, dar Ducha Svatého a jeho útěchu bez konce... Naše odloučení nebude dlouhé. Opět se uvidíme v nebi spojeni původcem naší spásy, budeme se radovat nesmrtelnou radostí, chválit ho z celé duše a vděčně mu bez konce zpívat o milostech, které budeme prožívat a které nepominou.*“

Zakončíme citací světce, který dostal od představeného zvláštní nařízení, totiž, aby se nevyčerpával modlitbou. Jeho duchovní vůdce, když Alois trpěl migrénou, mu radil, aby nemyslel příliš intenzivně na Boha. Alois se svěřil jednomu starému spolubratrovi: „*Opravdu nevím, co mám dělat. Otec představený mi zakazuje se modlit, abych nenamáhal svou hlavu, ale já musím vynakládat větší námahu na to, abych nemyslel na Boha, než když na něho myslím, protože moje usebranost na Boha se mi stala už zcela přirozeným zvykem a právě v ní nacházím klid a odpočinek a nikoliv námahu.*“